

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **R. D.**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Natisem
sídlem Sokolská tř.21, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Městský úřad Hlučín**
sídlem Mírové náměstí 24/23, 748 01 Hlučín

za účasti
osob zúčastněných: 1) **J. E.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Pulcerem
sídlem 28.října 3117/61, 702 00 Ostrava

2) **T. Š.**

ve věci ochrany proti nečinnosti žalovaného

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal, aby soud závázal žalovaného vydat rozhodnutí ve dvou řízeních o dodatečném povolení stavby, a to přístavby rodinného domu č.p. X a přístřešku, obojí na pozemku parc.č. X v k.ú. Hlučín. Žalobce uvedl, že je spoluvlastníkem uvedeného pozemku, avšak žalovaný - stavební úřad s ním ani s druhou spoluvlastnicí nejedná jako s účastníky řízení, což se projevilo např. tím, že jim nebyla doručena usnesení stavebního úřadu ze dne 13.6.2017, kterými byla obě řízení přerušena. O těchto usneseních se žalobce dozvěděl až ze sdělení Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9.10.2017, jímž bylo žalobci oznámeno, že k nečinnosti nedochází. Podle žalobce tedy není pravda, že usnesení o přerušení řízení nabyla právní moci 30.6.2017, v řízeních o dodatečných povoleních stavby již marně uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí, žalovaný je proto nečinný. Stavebník J. E. jedná účelově, s cílem prodlužovat řízení.
2. Žalovaný ve vyjádření navrhl odmítnutí žaloby s tím, že byla podána předčasně, když žalobce podal odvolání proti rozhodnutím o přerušení řízení a o odvoláních dosud nebylo rozhodnuto. Případně navrhl zamítnutí žaloby s tím, že řízení byla přerušena, proto na žalovaného nelze nahlížet jako na nečinného.
3. Žalobce v replice uvedl, že žaloba není předčasná, když vyčerpал prostředky ochrany proti nečinnosti (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9.10.2017).
4. Žalovaný v doplnění vyjádření uvedl, že o žalobcových odvoláních proti rozhodnutím o přerušení řízení bylo rozhodnuto 20.12.2017. Podle žalovaného měla být rozhodnutí o přerušení řízení doručována jen stavebníkovi – žadateli o přerušení řízení.
5. V dalších vyjádřeních setrvali účastníci na svých stanoviscích.
6. Pokud jde o zúčastněné osoby, stavebník J. E. se k věci nevyjádřil, spoluvlastnice pozemku T. Š. se připojila k argumentaci žalobce.
7. Podle § 79 odst.1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení*. Soud má především za to, že žalobce v daném případě vyčerpал prostředky ochrany proti nečinnosti před podáním žaloby, když o jeho žádosti rozhodl Krajský úřad Moravskoslezského kraje dne 9.10.2017. Žaloba tedy nebyla předčasná.
8. Podle § 81 odst.1 s.ř.s., *soud rozhoduje (ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu – pozn. soudu) na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí*.
9. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že obě řízení o dodatečném povolení staveb byla zahájena žádostí stavebníka 17.1.2017, řízení byla nejprve přerušena rozhodnutími stavebního úřadu ze dne 19.1.2017 (s výzvou k doložení dokladů), přičemž lhůty k doložení dokladů byly následně prodlouženy do 30.5.2017. Dne 30.5.2017 stavebník

požádal o další přerušení řízení, a to z důvodu, že u Okresního soudu v Opavě je vedeno řízení pod sp.zn. 9 C 13/2017, v němž bude řešena také otázka oprávněnosti umístění předmětných staveb na daném pozemku, včetně otázky vlastnického práva ke sporné části pozemku. Stavební úřad poté usneseními ze dne 12.6.2017 obě řízení přerušil a usnesení doručil pouze stavebníkovi. Žalobce podal proti těmto usnesením odvolání dne 16.10.2017, poté, kdy byl o jejich obsahu informován Krajským úřadem Moravskoslezského kraje v rozhodnutí o ochraně proti nečinnosti žalovaného ze dne 9.10.2017. Žalobcova odvolání byla dne 20.12.2017 zamítnuta jako nepřijatelná s odůvodněním, že usnesení o přerušení řízení směřovala pouze vůči stavebníkovi jakožto žadateli, proto nemusela být oznamována žalobci. Ve správních spisech je založena také žaloba a další listiny, týkající se věci vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp.zn. 9 C 13/2017, z nichž vyplývá, že žalobce a spoluvlastnice pozemku T. Š. se domáhají, aby soud nařídil J. E. vyklidit specifikovanou část pozemku parc.č. X v k.ú. H., a J. E. to odmítá v podstatě s tím, že tuto část pozemku vydržel. Dotazem u Okresního soudu v Opavě soud ověřil, že ke dni rozhodování Krajského soudu v Ostravě v této věci řízení pod sp.zn. 9 C 13/2017 nebylo skončeno.

10. Vzhledem k tomu, že po dobu přerušení správního řízení neběží lhůta pro vydání rozhodnutí (srov. § 65 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „správní řád“), jedná se o skutečnost podstatnou z hlediska posuzování žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. V souladu s judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví přitom platí, že *V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) nelze rozhodnutí o přerušení řízení podrobovat stejnému mechanismu přezkumu, jako se děje v řízení o žalobě proti rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.), zejména přezkoumání rozhodnutí v mezích žalobcích bodů. Takové rozhodnutí lze však přezkoumat z toho hlediska, zda obsahuje seznatelný důvod pro přerušení řízení, a následně posoudit, zda tento důvod ke dni vydání rozsudku trvá a správní orgán tak je, či není nečinný* (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.5.2011 č.j. 3 A 121/2010-129). V daném případě rozhodl žalovaný dne 12.6.2017 o přerušení obou řízení na základě toho, že u Okresního soudu v Opavě se vede řízení, jehož předmětem je mj. otázka vlastnictví části daného pozemku, na němž stojí předmětné stavby (slovy zákona tedy probíhá řízení o předběžné otázce ve smyslu § 64 odst. 1 písm.c/ správního řádu). Rozhodnutí o přerušení byla tedy vydána ze seznatelného důvodu odpovídajícího právním předpisům, přičemž tento důvod nadále trval i ke dni rozhodování soudu ve věci ochrany proti nečinnosti. Krajský soud proto zastává názor, že žalovaný v daném případě nebyl nečinný. Pokud jde o doručování rozhodnutí o přerušení řízení žalobci, zde soud s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2009 č.j. 2 As 25/2007-118 uvádí, že žalobce se s obsahem těchto rozhodnutí seznámil natolik, že proti nim podal odvolání, v nichž formuloval konkrétní odvolací body, odpovídající věci.
11. Nad rámec považuje soud za vhodné uvést, že rozhodně nesdílí názor žalovaného, že řízení je nutno přerušit vždy, když o to žadatel požádá (k tomu srov. např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30.11.2010 č.j. 11 A 13/2010-25), nicméně v nyní projednávané věci důvod přerušení řízení ob stojí. Zároveň je podle soudu zcela jednoznačné, že žalobce (a druhá spoluvlastnice pozemku) jsou účastníky řízení o dodatečném povolení staveb, a to na základě § 129 odst.2, § 109 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

12. S ohledem na výše uvedené soud žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného v souladu s § 81 odst.3 s.ř.s. zamítl.
13. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice požadoval zaplacení částky 1 200 Kč („paušály“ - 4 úkony po 300 Kč podle vyhlášky č. 254/2015 Sb.), avšak citovaná vyhláška se váže k § 151 odst.3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož použití na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno (srov. přiměřeně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2015 č.j. 6 As 135/2015-179). Soud proto vycházel z toho, že žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad běžnou úřední činností nevznikly.
14. Výrok o náhradě nákladů osob zúčastněných je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud jim neuložil žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 4. října 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu